

[Ole Bjørn Kraft.]

har noget at give dem ud over dette, en viden og en tro, en livsholdning og en livsanskuelse, som de kan betragte som værdifuld.

Herom har en mand, der har spillet en betydelig rolle i De Forenede Nationer — han var en overgang De Forenede Nationers præsident, og han har været sit lands udenrigsminister — nemlig den tidligere udenrigsminister i Libanon, dr. Malik, fornylig fremsat nogle meget interessante, gode og stærke synspunkter i en tale, han har holdt i Amerika, og hvori han stærkt understregede, at kun når vesten selv tror på sin egen idébaggrund, sin egen livsholdning, og er villig til at dele den med andre i et stort fællesskab, vil det lykkes for vesten at få dette fællesskab med udviklingslandene; ellers vil kommunismen få det. Hvis vi ikke har den samme tillid til, at det er vor livsholdning, som hører fremtiden til, og at friheden kun kan leve på basis af vort idégrundlag, vil vi tabe. Vi må med andre ord tro på, at ministerpræsident Khrustjovs børnebørn bliver demokrater, og hvorfor skulle de ikke blive det? Hvorfor skulle vor holdning ikke have mere at give menneskene og verden, end kommunismen har?

Jeg har gerne villet nævne disse spørgsmål, fordi vi ikke kan komme bort fra, at de trods alt spiller en meget afgørende rolle for vort folks hele fremtid, og jeg vil gerne have lov til at slutte med en bemærkning om en anden sag, som har været drøftet her.

Jeg vil gerne takke den højtærede statsminister for de udtalelser, statsministeren fremsatte om hjemmeværnet. Det var jo i virkeligheden ret forbavsende, at åbningstalen slet ikke omtalte hjemmeværnet, så meget mere som gennemførelsen af en hjemmeværnsordning i det folketingsår, der nu er begyndt, var en klar forudsætning, hvad forsvarsministeren jo også bekræftede, for vor medvirken ved forsvarsforliget. Nu hører vi med tilfredshed, at statsministeren forklarer os, at når det ikke stod i åbningstalen, var det, fordi statsministeren mente, at det var en sådan selvfølge, at det slet ikke var nødvendigt at nævne det. Jeg tror dog, det havde været bedre, om man straks havde sagt det og dermed undgået nogen uro. Men jeg forstår, at statsministeren nu på den sam-

lede regerings og regeringspartierne vegne klart har tilkendegivet, at man er enig med os i, at en ny og forbedret hjemmeværnsordning skal gennemføres. Vi betragter det som en af de opgaver, der hurtigst må løses af den regering, der vil komme til at udgå af valget, og går ud fra, at en sådan løsning kan finde sted i overensstemmelse med de ønsker, som hjemmeværnets ledelse har fremsat, og med tilslutning fra alle demokratiske partier.

H. C. Toft: I september måned var den højtærede landbrugsminister på en turné ud over landet, hvor han afholdt en række møder, og ved et af disse møder, måske flere, gav han udtryk for, at han mente, at der her i landet burde nedlægges mellem 15 000 og 20 000 landbrug. Jeg skal ikke nægte, at jeg glædede mig over denne udtalelse, ikke mindst i betragtning af den højtærede landbrugsministers svar til mig, når vi her i folketingsalen har behandlet spørgsmålet om udstykning, idet ministeren gang på gang har afvist de synspunkter, som vi fra det konservative folkeparti har givet udtryk for. Når nu den højtærede landbrugsminister fremførte sådanne synspunkter — og jeg tror, jeg har hørt formanden for de jyske husmandsforeninger give udtryk for noget lignende — troede jeg, vi var ved at finde hinanden; jeg troede, at man var på vej til at dele den opfattelse, vi fra konservativ side har hævdedet.

Men når man så læser den højtærede statsministers åbningstale, ser man, at det er regeringens hensigt på ny ligesom tidligere år at fremsætte forslag om, at der bevilges midler til udstykning, til oprettelse af nye brug og også til fremskaffelse af tillægsjord til mindre brug. Jeg kan ikke nægte, at det havde jeg ikke ventet på baggrund af den højtærede landbrugsministers tale. Jeg troede, at den udvikling, der har fundet sted i landkommunerne, idet man i kommune efter kommune har været vidne til, at en lang række mindre landbrug har været usælgelige, havde bragt regeringen til den erkendelse, at det ikke kan være rimeligt, at man hvert år bruger 30 mill. kr. af statens midler til oprettelse af nye brug og til fremskaffelse af tillægsjord til bestående brug.

Jeg vil gerne sige her i dag, som vi så